

Innledning

Hvorfor sier jeg at pastoren din er for beskjeden til å be deg lese denne boka? Fordi den sier noe om hvordan vi skal ta vare på ham eller henne.

Men er det ikke omvendt? Da en venninne spurte meg hva jeg jobbet med, forklarte jeg at jeg prøvde å skrive en bok om hvordan vi kan ta vare på pastorene våre. «Men er det ikke de som skal ta vare på oss, da?» spurte hun.

Du trenger at pastoren din passer på deg, og det samme gjelder meg. Jeg trenger, og jeg setter stor pris på, de som tar vare på meg i sin gjerning som pastor, de som våker over sjelen min, de som elsker meg og ber for meg, gir meg råd og taler til meg. Så hva mener jeg med at vi skal ta vare på dem?

Fra meg til deg

Jeg vil skrive til deg som et kirkemedlem, ikke til pastoren din. Jeg kunne sagt mye til pastorer, og mange bøker og taler ved lederkonferanser gjør nettopp det. Men nå vil jeg snakke til *deg*, et vanlig kirkemedlem som meg. Jeg vil ta en prat med deg om hvordan du kan ta vare på pastoren din.

Det spiller ingen rolle om du kaller lederen din for pastor, prest, for-

stander eller noe annet. Og hvis du tilhører et større kirkesamfunn som har flere ansatte på menighetens lønningsliste – kanskje en barne- eller ungdomspastor – så vil jeg at du også skal ha dem i tankene.

Jeg vil du skal lese denne boka. Jeg vil så gjerne at du gjør det. Fordi det er viktig, og fordi pastoren din er for beskjeden til å be deg om det. Men du burde gjøre det. Du vil bli en bedre kristen og få en bedre menighet om du gjør det. Det jeg skriver om er veldig viktig, men svært ofte forsømt. Det er ting du kanskje ikke har tenkt på, men som jeg håper du vil gjøre nå.

Pastorene våre vil være for beskjedne til å be oss lese boka, fordi jeg skriver om hvordan vi kan ta bedre vare på dem. Selv om det jeg vil si, er hentet fra Bibelen, er det ikke så lett for din egen pastor å si ting som: «Kom igjen, folkens, nå får dere ta dere sammen her!» Hvis de ikke synes det er vanskelig, så burde de muligens synes det! Derfor skal jeg gjøre det for dem.

Jeg har tatt på meg denne oppgaven fordi jeg vet hva det vil si å være en pastor og hva det vil si å være et kirkemedlem – jeg var en gang pastor og er nå et kirkemedlem. Jeg var pastor i over elleve år, først en av flere pastorer i en menighet i en storby og deretter som pastor i en menighet på landsbygda. Så var jeg leder i elleve år for et treningskurs i regi av Proclamation Trust's Cornhill i London. Siden 2015 har jeg vært forfatter ved Tyndale House i Cambridge i Storbritannia.

Som pastor ble jeg tatt veldig godt vare på selv, så jeg har ingen dårlige opplevelser jeg vil lufte eller noen andre baktanker med denne boka. I min rolle hos Proclamation Trust og lignende nettverk kom jeg i kontakt med mange pastorer og pastorer under opplæring, og med mange menigheter. Så jeg har sett hva som skjer når dette bærer galt av sted – men også hvordan menigheter blomstrer når ting går på skinner. Og nå er jeg et menighetsmedlem som trenger å tenke akkurat like grundig over disse tingene som jeg håper du vil.

Du tenker kanskje at du ikke trenger å lese en bok som denne, men det gjør du. Vi trenger alle å ta vare på pastoren vår – og paradoksalt nok er det også i vår egen interesse å gjøre det. Dersom du og jeg ikke tar vare på pastoren vår, så vil han ikke klare å ta vare på oss. Jeg kommer til å advare deg om hvordan det kan gå skikkelig galt. Men framfor alt vil jeg vise deg en sunn dynamikk som går begge veier, der pastorene tar vare på menigheten og menigheten tar vare på pastorene, slik at både pastorer og medlemmer vokser i Kristus.

En slik menighet vil vi alle være en del av.

PASTORER ER OGSÅ MENNESKER

En rundtur i pastorgalleriet

Før jeg begynner å snakke om hvordan vi kan ta vare på pastorene våre, skal vi ta et steg tilbake og tenke på noe som er veldig selvfølgelig, men lett å overse: Pastorene våre er også mennesker. «Selvsagt er de det; jeg vet jo det», sier du kanskje. Jo da, men det er lett å glemme. Det er naturlig å vurdere pastorene våre etter *hva de gjør* – hvordan de leder og ber og taler, og så videre ... men hva med *hvem de er*? Vi ser gjerne pastorer når de er på sitt mest velpolerte. Jeg vil at vi skal se dem, eller iallfall forestille oss dem, slik de er når de ikke står på scenen.

Så bli med meg til pastorgalleriet. Jeg vil presentere deg for ti pastorer. De er ikke malerier eller skulpturer – hver av dem er i live og sitter ved skrivebordet sitt på den samme mandagen. De har alle vært i aksjon på søndag. Mennesker kom til kirken, lyttet (eller lot være) til hvordan de utførte sin gjerning som pastor – de var sammen, pratet, ba, klaget, var takknemlige, sang, var gretne eller tankefulle, de kom til pastoren med de samme pastorale problemene, fortalte om et bønnesvar, hadde med seg noen søkende til kirken (eller ikke) og så videre. De har alle vært i jobb på søndag, og nå er det mandag morgen.

Jeg skal fortelle deg noe om hver og en av dem. Ikke alt – langt ifra

alt – men noe som har formet dem til å bli den pastoren de er, og noe som påvirket hvordan de reagerte denne søndagen, og hvordan de har det når mandagen kommer. For tankene deres, humøret, følelsene, energien eller mangelen på energi, deres entusiasme eller tungsinn er ikke bare påvirket av hva som skjedde på søndag, men av hvem de er.

Virker det som et merkelig eksperiment? Kanskje. Og likevel tror jeg du vil oppdage at når du har vandret rundt i dette galleriet, så kan det hjelpe deg til å se på pastoren din som et menneske, kanskje på en måte du aldri har gjort før. La oss prøve og se.

Jeg har ikke noen spesiell agenda bak disse oppdiktete personene. Hensikten er bare å få deg til å tenke på pastorer som mennesker.

Faren til **Andreas** var en dyktig håndverker. Praktisk arbeid – evnen til å gjøre ting bra og få ting til å fungere – ble høyt verdsatt i barndomshjemmet deres. Faren til Andreas kunne ofte stolt vise ham noen ferdige gjenstander eller prosjekter. Andreas tok fagbrev som tømrer. Han ble ganske flink og likte godt å fullføre et byggeprosjekt og betrakte sluttproduktet. «Ved Guds nåde har jeg gjort det, bygget det, fått det ferdig», kunne han si til seg selv, med en takk i sitt hjerte til Gud.

Men så gikk Andreas inn i en «ordenes» verden i tjeneste som pastor. Det er en svært annerledes verden. Han får aldri se et ferdig håndverksprodukt. Han tenker på gårsdagens samtaler: de løse trådene i menn og kvinners liv, de slitne, men kjempende ekteparene, de håpefulle tegnene på tro overdøvet av nedslående symptomer på manglende tro, alt det uferdige i arbeidet som pastor. Han lengter etter å få noe *ferdig*, virkelig ferdig, men han vet at uansett hvor mye han gjør – prekenen han har holdt, jobben som ordstyrer på styremøtet, alle hjemmebesøkene – så venter det alltid nye oppgaver.

Birgitte kom til Jesus som student i en ny, stor sentrumsmenighet med høyt aktivitetsnivå, og her fikk hun sin læretid. Pastorenes taler og undervisning gjorde sterkt inntrykk på henne, og det samme gjorde bibeltimene på tomannshånd med en av de ansatte studentarbeiderne i menigheten. Disse ble forbilder for hvordan man kunne ha en fruktbar tjeneste som pastor. Da hun ble utfordret til å vurdere pastorgjerningen, var det livet og eksemplet til disse som inspirerte henne, og hun kunne ikke se for seg noe bedre enn å bli som dem.

Gårdsdagen var annerledes. Menigheten hennes syder ikke av liv, så langt derifra. Folk er stille, ja, helt vanlige. Det virker ikke som det foregår særlig mye. Musikken er litt kjedelig. Det skorter på talent. Jo, selvsagt ber hun og taler, hun møter folk under fire øyne, hun drar på hjemmebesøk og underviser folk i Bibelen. Det kjennes likevel ikke ut som i sentrumsmenigheten der alt startet.

Nils vokste opp i et kristent hjem. Faren hans oppga sin verdslige jobb midtveis i livet for å bli pastor. Foreldrene hans ble kjempebegeistret da Nils fulgte i farens fotspor, og de sier det til ham hele tiden. De kan ikke tenke seg noe høyere kall for sønnen sin. Som mange andre foreldre har de høye forventninger og store forhåpninger til ham – om å sette dype og varige spor for Kristus.

Det er en flott gave Nils har fått i arv fra foreldrene. Likevel gjør han seg sine tanker der han sitter ved skrivebordet og vurderer gårdsdagens virkelighet opp mot disse forventningene. Hva betyr det å sette dype spor for Kristus i den ukentlige virkeligheten han står i som pastor? For det meste – og gårdsdagen var ikke noe unntak – føler han at han ikke er i nær-

heten av å sette spor for Kristus. Han er frustrert over mannen som ikke vil omvende seg, over det velstående paret som bare klager, over den unge kvinnen som er plaget av ting som ble sagt og gjort mot henne i fortiden, over tenåringen som er bundet i avhengighet.

Daniel er fra en kultur der det var forventet at en akademisk flink sønn skulle ta utdanning innenfor et godt lønnet og prestisjefyllt yrke, vanligvis som lege eller advokat. Han er dyktig og smart. Faren og moren støttet ham økonomisk gjennom utdanningen, og de la ikke skjul på forventningene sine. Han fullførte studiene som jurist og praktiserte som advokat i noen år.

Men så forlot Daniel jussen for å bli pastor. Det er en totalt annerledes verden. Han kan ikke la være å sammenlikne de to fagområdene. Når han sitter der ved pastorens skrivebord mandag morgen, husker han de prestisjefylte omgivelsene i advokatfirmaet og følelsen av å være viktig, med alle de små statusmarkørene han var blitt vant til. Den forfalne kirkebygningen, det heller lurvete interiøret, fraværet av kollegaer (og ikke minst yngre folk man kan herse litt med), ensomheten – det begynner å gå inn på ham og gjør ham nedtrykt. Var det klokt av ham å gi opp *det* for *dette*?

Elin vokste opp i et kristent hjem i en liten landsbymenighet, der hun så at en lite imponerende, men trofast tjeneste som pastor langsomt kunne bære frukt og endre liv. Det er idealet hun ønsker å strebe etter. Hun kan ikke tenke seg noe av større verdi enn det stillferdige, jevne arbeidet med å komme tett på menn og kvinner i det rolige landsbylivet og undervise dem i Jesu evangelium, be både for og med dem år etter år etter år.

Og slik har det vel egentlig blitt, tenker Elin etter gårsdagens gudstjeneste. Nå sitter hun stille og tilfreds ved skrivebordet og gjør seg klar til nok en dag med bønn og forberedelser til bibelundervisning.

Finn har vært en rotløs millennial. Hans erfaring med kristen praksis har stort sett vært å høre podkaster med berømte talere på internett. Han har hodet fullt av bilder fra velkjente forkynnere på storskjermene på konferanser. Finn har ingen ekte førstehåndskunnskap om noen lokal menighet som har imponert ham. Så når han tenker på gårsdagen, føles det ensformige livet i den lokale menigheten som et helt annet univers enn kjente talere på store scener som står foran store folkemengder og trollbinder tilhørerne. Han føler seg litt bortkommen i den lille lokale menigheten der han jobber.

Og der han sitter ved skrivebordet sitt, er han ikke helt sikker på hvordan han skal sortere malstrømmen av inntrykk fra i går – alle de forskjellige samtalene med folk på ulike alder og på ulike steder i livet, med alle sine myriader av utfordringer. Alt dette er helt nytt for ham, og han føler at han trenger åndelig påfyll fra en berømt predikant.

Harald gikk på en av landets beste skoler. Hjemmet var en imponerende bolig. Både moren og faren hadde fine biler. Det var aldri mangel på penger der i gården. Feriene var flotte, og noen ganger gikk turen til eksotiske steder. Klærne hans var nye og moteriktige med designer-merker; utstyr og dingser var av siste skrik, og de byttet ofte til nyeste modell.

Nå er han blant de ansatte i en stor sentrumsmenighet. Det er et flott arbeid, og han elsker å se at folk i nærmiljøet får et møte med Jesus.

Harald kan likevel ikke noe for at han sliter med å venne seg til de triste omgivelsene, den svært lave inntekten og den stadige kampen for å få endene til å møtes. Det gjør ham ikke sint, han synes det er verdt det, men det er så annerledes enn barndommen hans – det er rett og slett tøft.

Jan er en lesehest, men han er sjenert; han foretrekker sitt eget selskap når han vil lade følelsesbatteriene. Han behersker den offentlige rollen som pastor og det å være en del av en stor gruppe, men det taper ham mer for krefter enn de utadvendte vennene hans opplever. Når avtaleboka blir for full, kjemper han med en slags følelsesmessig og psykologisk klaustrofobi og lengter etter rom – fysisk rom, rom i tid, personlig rom og tid alene.

Etter en strevsom søndag føler han seg veldig presset. Jan talte på de to søndagsmøtene, og med det fulgte noe som føltes som hundrevis av små samtaler før og etter. Han og kona hadde to unge familier, et ungt par, en enke og to single til lunsj. I tillegg ledet han kveldsmøtet og intervjuet noen misjonærpartnere i et eget møte for de unge voksne etterpå. Han fikk også med seg slutten av ungdomsmøtet for å være litt sammen med tenåringene. Nå sitter han ved skrivebordet og stirrer tomt ut i rommet ...

Ingars kone, Janne, var en høyt lønnet bankansatt i forretningskvartalet i hovedstaden. Da hun giftet seg med Ingar, gjorde han det også bra innen finans. Så fikk de barn, og Janne bestemte seg for å bli hjemmeværende mor på fulltid, uten lønn. Det gikk fint så lenge Ingar tjente godt. Så forlot han finansjobben for å bli pastor. Uansett hvor god kristen hun var, så hadde ikke Janne vært menneskelig hvis hun ikke hadde blitt preget av den store nedgangen i inntekt.

Der Ingar sitter ved skrivebordet med Bibelen åpen vet han at han burde be og forberede seg. Han klarer likevel ikke å la være å tenke på den vonde samtalen han og Janne hadde i går kveld, om at de ikke har råd til å dra noe sted i sommerferien.

Lars er pastorsønn, oppvokst i enkle kår. Han har alltid hatt det han trengte, men sjelden mer enn akkurat det nødvendigste. Ferier var enkle saker: camping ikke langt fra hjemmet. Bilen deres var bulkete og hadde fått hard medfart, men de elsket den. Sko og klær hadde som oftest gått i arv. Familien hadde ikke mye å rutte med, men det strakk liksom alltid til.

Nå er han pastor og elsker det. Det er ikke flust med penger, og forloveden hans lurar mye på hvordan de skal få endene til å møtes når de skal gifte seg til høsten. Det er likevel et godt liv, og han synes det er et privilegium å få formidle de gode nyhetene om Jesus til flokken han har ansvar for. Nå sitter han ved skrivebordet og ber for folk i menigheten med dyp takknemlighet i hjertet.

Og nå kommer du til din egen pastor der han eller hun sitter ved skrivebordet sitt i pastorgalleriet. Hva foregår i tankene og i hjertet hans¹ denne mandagsmorgen? For Gud har betrodd ham dette arbeidet vel vitende om hans historie, personlighet, interesser og omstendigheter – denne merkelige miksen som utgjør et menneske.

Dette er pastoren du skal ta vare på.

1 For enkelthets skyld bruker vi «han» når vi refererer til pastorer i resten boka.

Bønn

Takk, kjære Far, for at Jesus, din Sønn, den gode hyrden, var og er et menneske, fullt og helt, med menneskelige tanker og følelser. Takk for at han har utnevnt under-hyrder, pastorer, og at også de er fullt og helt mennesker. La meg forstå litt mer om hva pastoren min bærer på av kamper, håp og frykt. I Jesu navn. Amen.

Hvorfor skal du ta vare på pastoren din?

Vær lydige mot lederne deres og rett dere etter dem! For de våker over sjelene deres og skal en gang avlegge regnskap. Sørg for at de kan gjøre det med glede og uten å sukke. Ellers blir det ikke til gagn for dere.

HEBREERBREVET 13,17

Jørgen og Astri går i samme menighet. De møtes en mandag på kjøpesenteret. Astri forteller at hun skal ta med et brev til pastoren deres for å takke ham – med litt sjokolade! – for talen han holdt i går. Den var til så stor åndelig hjelp for henne og forloveden, Mikkel, og den minnet dem på hvor mye de har å takke pastoren for – han underviser dem jo uke inn og uke ut. Hun syntes han virket litt nedfor i går og tenkte han kunne trenge litt oppmuntring.

Jørgen er litt overrasket. Han hadde faktisk tenkt på det motsatte før han tilfeldigvis traff på Astri. Han og kona, Hanna, hadde snakket sammen ved frokostbordet om hvor skuffet de var over at pastoren ikke hadde besøkt dem eller tatt vare på dem etter at Hanna hadde en spontanabort. De er litt såret over at pastoren ikke tar bedre vare på dem. Det

faller dem overhodet ikke inn at de skal tenke på hvordan de kan ta vare på pastoren sin.

Hvorfor skal du ønske å ta vare på pastoren din? Med mindre du og jeg er virkelig motivert for å ta vare på pastoren vår, så vil ikke det som står i denne boka være relevant for oss.

Så la oss begynne med å se på hvordan vi kan forvente at pastoren vår tar vare på oss. Vi kan håpe på mange ting, men hva sier Bibelen om saken? Her er fem viktige punkter:

På hvilken måte skal pastorene våre ta vare på oss?

For det første kan vi forvente at de *forkynner evangeliets budskap om et liv i Jesus*. På slutten av Hebreerbrevet beskriver forfatteren kirkens ledere som «de som talte Guds ord til dere» (Hebr 13,7). Med dette mener Bibelen mer enn bare ren undervisning; evangeliet skal formidles med inderlig nød, med innsikt for å nå både hjertet og viljen, så vi lærer hele Guds vilje (Apg 20,27 – hele Guds hensikt og plan).

Jeg håper pastoren min taler til meg med en så dyp innsikt i hvem Gud er og hva han gjør, en så klok kunnskap om menneskelige forhold og en så dyp og følsom refleksjon over samtidskulturen at når jeg sitter og hører ham tale, blir hjertet mitt varmt, sjelen veiledet, viljen utfordret, sydenaturen min avslørt og hele mitt verdensbilde dypt og varig endret. Dette vil utfordre selv de mest gudbenådede pastorer. Det er ikke enkelt.

For det andre så kan vi håpe at pastoren vår *ber for oss*. Dette er tett knyttet til forkynnelsen. Som modell for pastorgjeringen har han fått apostlenes måte å lede på, som handler om å vie seg «til bønnen og tjenesten ved Ordet» (Apg 6,4). Deler av apostlenes virksomhet var unik og

kan ikke gjentas, for de var øyevitner som hadde sett, hørt, vært tilskuere til og berørt den levende Guds Sønn da han virket her på jorden, og i høyeste grad da han sto opp igjen (1 Joh 1,1–3).

Pastorgjeringen i dag kan ikke være en tjeneste som øyevitne, men den burde være så apostolisk at lederskapet er formet av bønn og tjeneste ved Ordet. Bønn betyr her – som det betydde for profetene og for Herren Jesus Kristus – en spesiell byrde for å be for menneskene man forkynner for.

Vi håper derfor at pastorene våre påtar seg den byrden det er å kjenne oss tilstrekkelig godt og ha tilstrekkelig omsorg for oss til å kunne be konkret for hver og en, alt etter hva vi har behov for. Det vil utfordre selv de mest åndelige av pastorer. Det er ikke enkelt.

Forresten, hvis menigheten din er stor, kan det være urealistisk å forvente at pastoren din skal kjenne hver enkelt godt. Hvis det er tilfelle, er det pastorens ansvar å delegere til andre ledere eller eldste, slik at det åndelige lederskapet samlet kjenner alle i menigheten og alle blir bedt for personlig. Moses gjorde noe liknende da han fant ut at Guds folk var for mange til at han kunne ta seg av alle selv (2 Mos 18,13–26).

Delegering er et bevis på at pastorene våre har omsorg for oss, ikke det motsatte.

For det tredje håper vi at de *omsorgsfullt våker over sjelene våre*. Videre i Hebreerbrevet 13 beskriver forfatteren lederne som de som «våker over sjelene deres» (Hebr 13,17). På samme måte som Esekiel tok seg av Guds folk i tidligere tider (Esek 34), må også våre pastorer være voktere og holde nøye øye med ulvene som lurar i utkanten av Kristi hjord, så vi ikke glir tilbake til vårt tidligere liv. De skal beskytte oss mot verdens farer, kjøttet og djevelen. Jeg håper de vil kjenne oss så godt, hver især, at de er i stand til å gjøre det med mild omsorg, innsikt og trofasthet. Dette vil utfordre selv de mest energiske og medfølende pastorene. Det er ikke enkelt.

For det fjerde er pastorene våre, som underviser oss, innsatt av Kristus

til å *utruste oss* til å leve i aktiv og fruktbar tjeneste for Jesus. I Efeserbrevet 4,11–13 skriver Paulus at Kristus selv «ga noen til apostler, noen til profeter» – dette er to unike og grunnleggende gaver, som Efeserbrevet 2,20 og 3,5 tydelig viser – «noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, for å utruste de hellige til tjeneste».

Ved å undervise oss, ved å forkynne, ved å be for oss og ved å våke over oss kan pastoren vår lede oss fram til en modenhet i Kristus, slik at vi kan tjene Gud, alt etter hvilke evner hver enkelt av oss har fått i gave. Utrustning handler ikke så mye om å videreformidle evner (noe vi har en tendens til å tro at «opplæring» dreier seg om), men det dreier seg om å lede oss til et liv i gudfryktighet og modenhet i Kristus. Det er mer en åndelig sak enn en praktisk oppgave. Å skulle utruste menigheten på denne måten vil utfordre selv den beste pastor til bristepunktet. Det er ikke enkelt.

Til slutt kan vi også håpe at pastoren *leder menigheten godt*. Paulus skriver om de eldste (det åndelige lederskapet) «som er gode ledere i menigheten» (1 Tim 5,17). De tjener Kristus ved å lede sitt folk; de tjener oss ved å lede oss. Hvis de leder oss dårlig, vil menigheten lide, og det er derfor de pastorale brevene (Paulus' første og andre brev til Timoteus og Titus' brev) sier mye om hvor høyt kvalifisert mennene som ledet menighetene skulle være. Hvis de var gode ledere, så fulgte det mange velsignelser. Men det ansvaret det er å skulle lede en menighet – og ikke minst byrden det er å skulle ta vare på mange menigheter, slik Paulus gjorde – er en oppgave som vil utfordre selv den mest erfarne og engasjerte pastor til bristepunktet. Det er ikke enkelt.

Det kommer kanskje ikke som noen overraskelse at Bibelen sammenlikner kirkens ledere med en hardtarbeidende okse på en gård (1 Tim 5,18). Det er ikke et smigrende eller glamorøst bilde, men det viser det harde arbeidet som må til for å gjøre det Gud kaller en pastor til.

Hvordan kan en pastor bli motivert til å gjøre alt dette?

Vi tenker kanskje at pastorer må klare å motivere seg selv; de må selv hente motivasjon fra dypet av sin egen sjel, fra sin egen vandring med Herren, eller – hvis ikke det er nok – fra deres pastorkolleger eller kanskje fra en eldre pastor. Alt dette stemmer kanskje, men det overraskende svaret som Bibelen gir, er at det er *vi*, de vanlige kirkegjengerne, som skal motivere pastorene våre. Resten av boka forklarer hvordan vi kan gjøre det.

Hva er det som vil motivere en pastor, ikke bare til å gi seg i kast med dette utfordrende arbeidet, men til å fortsette med utholdenhet, og aldri ta hånden fra ploget? Svaret – eller en viktig del av svaret – kommer overraskende nok fra et vers vi allerede har sett på, i Hebreerbrevet 13,17: «Vær lydige mot lederne deres og rett dere etter dem!» skriver forfatteren av brevet. «For de våker over sjelene deres og skal en gang avlegge regnskap.» Det er det neste han sier som kommer som en overraskelse: «Sørg for at de kan gjøre det med glede, uten å sukke. Ellers blir det ikke til gagn *for dere*» (min kursivering). Se på de to siste ordene: «for dere». Jeg kan forstå at det å gjøre arbeidet med glede, vil være bra *for dem*, og at det vil være tøft *for dem* hvis det er en byrde. Men *for oss*? Hva betyr det?

Svar: Med mindre de kjenner et snev av glede i hjertet når de utfører arbeidet sitt, bare litt forsiktig begeistring for hvert steg de tar, så vil de aldri holde ut i lengden. Og – her er poenget – det er *vi* som vil lide for det. Istedenfor å få god undervisning – trofast forkynnelse med innsikt og dybde – istedenfor å bli bedt for, istedenfor å bli beskyttet mot det onde, istedenfor å bli utrustet med kjærlighet, istedenfor å bli ledet, vil vi være plaget og hjelpeløse, som «får uten hyrde», prisgitt nedbrytende ondskap av alle slag. Og våre menigheter vil bli preget av overfladisk umodenhet og manglende stabilitet, prisgitt press fra kulturen rundt seg og teologiske utglidninger.

Det er derfor til fordel for oss selv – selv om vi også burde gjøre det av kjærlighet til pastoren vår – at vi gjør pastorens arbeid til en glede og

ikke bare en tung og nedslående byrde. Hvis du og jeg virkelig forstår at et sunt pastoralt tilsyn er et teamarbeid – en toveis dynamikk der vi som kirkemedlemmer spiller en like avgjørende rolle som våre pastorer – da, og bare da, vil vi bli motiverte til å lære hvordan vi bedre kan ta vare på dem. Jeg og du har faktisk makt til å frarøve pastorene våre all motivasjon slik at de gradvis synker ned i en dyp håpløshet der de ikke er i stand til å gjøre noe som helst godt. Men det er også i din og min makt å oppmuntre dem, og på den måten lette deres steg slik at de med glede vil gjøre det vi håper og ber om.

I de følgende kapitlene skal vi se på sju dyder eller kvaliteter vi kan tilegne oss som kirkemedlemmer, og som kan gjøre pastorens arbeid til en glede. For hver dyd skal vi også ta en titt på den mørke baksiden, den motsvarende lasten som vil frata pastoren all glede. Når vi går gjennom disse dydene, la oss be om at det vil hjelpe hver og en av oss til å bli et menighetsmedlem som bringer glede til vår pastors hjerte, og som i sin tur hjelper ham eller henne til å elske oss og tjene oss bedre.

Bønn

Kjære Far. Jeg vet ikke om pastoren min ser det som et gledelig privilegium eller som en tung byrde å våke over min sjel. Hvis jeg har gjort det til en tung byrde ved å være hardhertet, utålmodig, opprørsk eller åndelig apatisk, så angrer jeg på det. Vær så snill å endre hjertet mitt og gjør meg til en ivrig, ydmyk og skinnende Kristus-lik troende som finner stor glede i å vise omsorg. I Jesu navn. Amen.